

Az úton

Egy kopogós cipőt akartam mindig. Ezt mondtam a nagyapámnak, aki már azt se tudta, hogy az. A cipőről akartam vele beszélni, mert éppen ezt gondoltam ki, útban hozzájuk, a biciklin. A biciklimet most vettem, használtan. Eddig nem kellett rajta javítanom, csak egy defektem volt, de ez nem került sokba. Nem szeretem a nyarat, mert szétsüti a fejemet a nap, hiába hordok kalapot, és a fenekemen is nedves lesz a szoknya a bicajozás közben. A cipőkre gondoltam, hogy ez talán témának jó lesz. Ha nagyon belemelegedünk, azt is elmondom majd neki, hogy így, mióta bicajjal megyek mindenfelé, nem kell annyi cipőt vásárolnom. Talán eszébe jut majd, hogy ő szokta mondogatni, hogy pici, de erős lábam van. Keményen járok. Szétzaggatok mindent, miközben lábfejemet a legpuhább is véresre dörgöli.

Mostanában szeret belesüppedni a fotelbe, szinte már a konyha piszkos, foltos szőnyegéhez ér a fenéke, tulajdonképpen a földön ül, bárgyú mosollyal az arcán. Nem szokott bárgyú mosolya lenni, csak rám néz így, noha már engem sem ismer. Azaz csak talán annyit tud, rám valamiért így kell mosolyognia. Bütykös a lába, remélem, az enyém nem ilyen lesz. Nem akarok így megöregedni, nem akarok olyan lenni, mint amilyen te vagy, bütykös lábú, bárgyú vigyorú, fenékkal földet döngető, kiáltanám neki, helyette azonban csak annyit mondok: Egy kopogós cipőt akartam mindig. Hogy tudja mindenki, merre járok. Hogy halljam magam az utcán. Tudjam, hogy létezem, hogy ott megyek el épp a tejesék háza előtt, én vagyok az, aki végigkopogja a zentai út mentét. Én vagyok az, aki járkal a kaputok előtt, és szid benneteket, hogy már megint bezártátok, és megint nem halljátok, hogy csöngetek.

Nem szeretek várakozni. Nem szeretem, ha sokáig nem szólunk egymáshoz. Nem szeretem, ha sokat vigyorgok, nem szeretem, ha sokat vigyorgsz rám. Légy szállt az arcodra, szólnék, te nem veszed észre, úgyis olyan mindegy. Nézem a lábodon a bütyköket. Te évekig tudtad ugyanazokat a cipőket hordani, noha nem biciklivel mentél a munkába, a boltba, akárhova. Én viszont biciklivel megyek majd a sírba is, mondanám neked, de mire odaérek, elfelejtem, miért is akarnám ezt vagy bármi más neked elmesélni.